

XOC DE REIS

CANÇÓ DE GEL I FOC 2

GEORGE R.R.
MARTIN

Pròleg

La cua del cometa s'escampava a través de l'alba, un tall vermell que sagnava sobre els cingles de Rocadrac, una ferida al cel rosa i porpra.

El mestre estava dret a la balconada exposada al vent de les seves estances. Era allà on arribaven els corbs després d'un llarg vol. Els seus excrements embrutaven les gàrgoles que s'alçaven amb dotze peus d'altura a cada cantó de l'home, un perdiguer infernal i una víbria, dues de les mil que estaven a l'aguait als murs de l'antiga fortalesa. Quan va arribar a Rocadrac, l'exèrcit d'escultures grotesques el posava nerviós, però amb els anys s'hi havia anat acostumant. Ara eren com uns vells amics. Tots tres van contemplar el cel amb neguit.

El mestre no creia en les profecies. I tanmateix... vell com era, en Cressen no havia vist mai un cometa tan brillant, ni d'aquell color, aquell color horrible, el color de la sang, de la flama i les postes de sol. Li hauria agradat saber si les gàrgoles n'havien vist mai cap de semblant. Feia molt més temps que ell que eren allà, i hi continuarien sent molt després que ell hagués desaparegut. Si les llengües de pedra parlessin...

«Quins disbarats». Es va repenjar a la barana, veient les onades que trencaven a sota, la pedra negra i aspra al tacte. «Gàrgoles que enraonen i profecies al cel. Sóc massa vell i torno a ser impulsiu com una criatura». Que potser la saviesa aconseguida amb tota una vida d'esforç l'havia abandonat juntament amb la salut i la força? Era mestre, format i ordenat a la gran Ciutadella d'Antiga. Com havia acabat amb el cap ple de supersticions, com si fos un pagerol ignorant?

I tanmateix..., i tanmateix..., ara el cometa fins i tot cremava de dia, mentre, per darrere del castell, una fumera grisa clara s'alçava dels conductes de ventilació de Montdrac, i ahir al matí un corb blanc havia portat un missatge de la Ciutadella, una comunicació llargament esperada però no per això menys temuda: l'anunci del final de l'estiu. Presagis i més presagis. Massa per negar-los. Tenia ganes de cridar «Què vol dir tot això?!».

—Mestre Cressen, tenim visita. —En Pylos va parlar en veu baixa, com si no volgués destorbar les solemnes meditacions del vell. Si hagués sabut quins disbarats omplien el cap del mestre, més aviat hauria cridat.— La princesa voldria veure el corb blanc. —Sempre tan cor-

recte, ara que el senyor pare de la nena era rei, en Pylos l'anomenava «princesa». Rei d'una roca fumejant enmig del gran mar de sal, però rei igualment.— Voldria veure el corb blanc. Ha vingut amb el seu bufó.

Repenjant-se amb una mà a la seva víbria per no perdre l'equilibri, el vell es va girar d'esquena a l'alba.

—Acompanya'm a la cadira i fes-los passar.

En Pylos el va agafar pel braç i el va ajudar a entrar. De jove, en Cressen havia caminat amb vigor, però ja no estava lluny del vuitantè dia del seu nom i tenia les cames fràgils i insegures. Dos anys enrere havia caigut i s'havia trencat un maluc, que no se li havia soldat bé. Feia un any, quan es va posar malalt, la Ciutadella havia enviat en Pylos des d'Antiga, només uns dies abans que Lord Stannis tanqués l'illa. Deien que l'enviaven perquè l'ajudés en les seves tasques, però en Cressen no es deixava enganyar. En Pylos havia vingut per substituir-lo quan es morís; així era la vida. Algú hauria d'ocupar el seu lloc, i més aviat del que li hauria agradat...

Va deixar que l'home més jove l'acomodés entre les piles de llibres i papers.

—Fes-la passar. No està bé fer esperar una dama.

L'home, que ja no podia fer res de pressa, va bellugar dèbilment la mà per ordenar rapidesa. Tenia la carn arrugada i tacada, i la pell tan fina que per sota se li veien les teranyines de venes i la forma dels ossos. I com tremolaven, aquelles mans seves que un temps van ser tan segures i destres!

Quan en Pylos va tornar, va entrar amb la nena, tímida com sempre. Darrere seu, caminant de costat d'aquella manera seva tan peculiar, arrossegant els peus i saltant, va entrar el seu bufó. Al cap duia un casc de pega fet amb una vella galleda de llauna, amb unes banyes de cérvol enganxades a dalt i uns esquellots penjant. A cada pas que feia sonaven les campanes, cada una en un to diferent: clang-clang, clong-clong, cling-cling, clong, clong, clong.

—Som jo i el Caratacada, mestre. —Els ulls blaus sense malícia el van mirar parpellejant. Malauradament, la cara no era bonica. La nena havia heretat la mandíbula quadrada i prominent del seu senyor pare, i les malaguanyades orelles de la seva mare. A més, tenia una desfiguració pròpia, el llegat d'un brot d'escatagrisa que gairebé l'havia mort al bressol. Tenia la carn rígida i morta de la meitat d'una galta i, baixant pel coll, la pell esquerpada i escatosa, clapada de negre i gris i amb tacte de pedra.— En Pylos ha dit que podíem veure el corb blanc.

—Ja ho crec que sí —va contestar en Cressen. Com si pogués negar-li res! Ja havia patit massa privacions a la vida. Es deia Shireen. Faria deu anys el seu dia del nom següent, i era la nena més trista que el mestre Cressen havia conegut. «La seva tristesa és la meua vergonya», pensava el vell, «una altra prova del meu fracàs»—. Mestre Pylos, feu-me el favor de portar l'ocell de la corbera perquè el vegi Lady Shireen.

—Amb molt de gust. —En Pylos era un noi educat. No tenia més de vint-i-cinc anys, però era solemne com si en tingués seixanta. No més que hagués tingut més sentit de l'humor, més vida..., això era el que els feia falta. Els indrets lúgubres necessiten llum, no solemnitat; i Rocadrac era un dels llocs més lúgubres que es pogués imaginar; una ciutadella aïllada en una extensió d'aigua envoltada de tempestes i sal, amb l'ombra fumejant de la muntanya al darrere. Un mestre ha d'anar on l'envien, i en Cressen hi havia anat amb el seu senyor feia dotze anys, i l'havia servit bé. Tot i això no havia estimat mai Rocadrac, ni s'hi havia sentit mai com a casa. Darrerament, quan es despertava amb somnis inquietants en què la dona roja estava present de forma preocupant, sovint no sabia on era.

El bufó va girar el cap tacat per observar en Pylos, que pujava els alts graons de ferro cap a la corbera, i les campanetes van sonar.

—Sota el mar, els ocells tenen escates en comptes de plomes —va dir, tot fent clang-clang—. Ho sé, ho sé, he, he, he.

Encara que fos un bufó, el Caratacada feia pena de veure. Potser en alguna època va ser capaç de provocar riallades amb una broma enginyosa, però el mar li havia arrabassat aquest poder, juntament amb la meitat del seny i tota la memòria. Era tou i obès, patia esgarifances i tremolors, i sovint era incoherent. Ara la nena era l'única que li reia les gràcies, l'única a qui importava que visqués o morís.

«Una nena lletja i un bufó trist, i el mestre que fa tres... aquest sí que és un conte per fer plorar».

—Seu amb mi, criatura. —En Cressen li va fer un gest perquè acostés.— És molt d'hora per fer visites, acaba de sortir el sol. Hauries de ser al llit, ben tapada.

—He tingut malsons —va explicar la Shireen—. De dracs. Venien a menjar-se'm.

Que el mestre Cressen recordés, la nena sempre havia patit malsons.

—Ja n'hem parlat —va dir afectuosament—. Els dracs no estan vius. Estan tallats en pedra, filla. En temps antics, la nostra illa era el post avançat més occidental del Feu Franc de Valyria. Van ser els valyrians els

que van construir aquesta ciutadella, i coneixien maneres de tallar la pedra que s'han perdut. Un castell ha de tenir una torre en tots els angles on conflueixen dos murs, per defensar-lo. Els valyrians van fer aquestes torres en forma de drac perquè la seva fortalesa semblés més terrible, i, per la mateixa raó, van coronar els murs amb mil gàrgoles en lloc de posar-hi merlets i proud. —Li va agafar la maneta rosada amb la seva, fràgil i tacada, i l'hi va prémer afectuosament.— O sigui que ja ho veus, no tens per què tenir por.

La Shireen no semblava convençuda.

—I aquella cosa al cel? La Dalla i la Matrice estaven parlant al pou, i la Dalla deia que la dona roja li havia dit a ma mare que allò era alè de drac. Si els dracs tenen alè, no vol dir que estan vius?

«La dona roja», va pensar en Cressen amb amargor. «No n'ha tingut proud d'omplir el cap de la seva mare amb bogeries, que ara també està enverinant els somnis de la filla?». Hauria d'enraonar seriosament amb la Dalla perquè no anés escampant aquelles camàndules.

—Allò del cel és un cometa, bonica meva. Un estel amb cua, perdut pel cel. Aviat desapareixerà, i no el tornarem a veure en tota la vida. Creu-me.

La Shireen va fer que sí amb el cap, fent-se la valenta.

—La mare va dir que el corb blanc significa que ja no és estiu.

—Això és veritat, senyora. Els corbs blancs només volen des de la Ciutadella. —Els dits d'en Cressen es van posar sobre la cadena que duia penjada al coll. Cadascuna de les baules estava forjada d'un metall diferent, i cada un simbolitzava el seu domini d'una branca del saber; el collar de mestre, símbol del seu orde. Quan era jove i estava ple d'orgull, el portava amb facilitat, però ara el trobava pesant i sentia el metall fred contra la pell.— Són més grans que els altres corbs i més llestos. Els crien perquè portin només els missatges més importants. Aquest ha vingut a dir-nos que el Conclave s'ha reunit, ha estudiat els informes i les mesures que han fet mestres de tot el regne i ha declarat que aquest llarg estiu finalment s'acaba. Ha durat deu anys, dues llunes i setze dies; és l'estiu més llarg que es recorda.

—Ara farà fred?

La Shireen era una nena de l'estiu i no havia viscut mai l'autèntic fred.

—Amb el temps —va respondre en Cressen—. Si els déus són bondadosos, ens concediran una tardor càlida i unes bones collites, perquè ens puguem preparar per a l'hivern que ve.

El baix poble deia que un estiu llarg significava un hivern encara més llarg, però el mestre no volia espantar la nena amb aquelles faules.

—«Sota el mar sempre és estiu» —va cantussejar el Caratacada, tot fent dringar les campanes—. «Les núvies sirenes porten ortigues de mar als cabells i teixeixen vestits amb algues de plata». Ho sé, ho sé, he, he, he.

—I nevarà de debò? —va preguntar la nena.

—Nevarà —va dir en Cressen. «Però encara falten anys i espero que no duri gaire»—. Ah, vet aquí en Pylos amb l'ocell.

La Shireen va fer un xiscle d'il·lusió. Fins i tot en Cressen havia de reconèixer que l'ocell feia goig; blanc com la neu i més gran que un falcó, amb els ulls negres llunts, que significaven que no era un simple albí, sinó un corb blanc de raça de la Ciutadella.

—Vine! —va cridar.

El corb va estendre les ales, es va envolar i va solcar la cambra sorollosament per anar a posar-se sobre la taula, al costat del mestre.

—Us aniré a buscar el desdejuni —va anunciar en Pylos.

En Cressen va assentir.

—Aquesta és Lady Shireen —va dir al corb.

L'ocell va bellugar el cap blanc amunt i avall, com si fes una reve-rència.

—Lady —va grallar—. Lady.

—Sap parlar! —es va admirar la nena, bocabadada.

—Sí, sap dir unes quantes paraules. Ja t'he dit que són uns ocells molt llestos.

—Ocell llest, home llest, bufó llest, llest —va dir el Caratacada, fent dringar les campanes—. Ah, quin bufó més llest. —Es va posar a cantar—. «Les ombres vénen a ballar, senyor meu, a ballar, senyor meu, a ballar, senyor meu» —va entonar, saltant ara amb un peu ara amb l'al-tre—. «Les ombres romandran, senyor meu, romandran senyor meu, ro-mandran senyor meu». —Amb cada paraula movia el cap, i les campanes de les banyes feien un gran enrenou.

El corb blanc va grallar i es va allunyar volant per posar-se a la barana de ferro de l'escala de la corbera. La Shireen es va encongir.

—No para de cantar això. Li he dit que pari, però no em fa cas. Em fa por. Digueu-li que pari.

«I com vols que ho faci?», va pensar el vell. «Fa temps podria ha-ver-lo silenciats per sempre, però ara...».

El Caratacada havia arribat molt jove. L'enyorat Lord Steffon l'ha-via trobat a Volantis, a l'altra banda del mar Estret. El rei —el vell rei, l'Aerys II Targaryen, que aleshores no estava tan boig— havia enviat sa senyoria a cercar una núvia per al príncep Rhaegar, que no tenia ger-

manes per casar-se. «Hem trobat un bufó esplèndid», va escriure a en Cressen, quinze dies abans que hagués de tornar a casa sense haver pogut complir la seva missió. «És un nen, però és àgil com un mico i enginyós com una dotzena de cortesans. Fa jocs malabars i endevinalles i fa màgia, i sap cantar la mar de bé en quatre llengües. Hem comprat la seva llibertat i esperem endur-nos-el a casa. En Robert n'estarà encantat, i potser amb el temps serà capaç d'ensenyar a riure l'Stannis».

A en Cressen el posava trist recordar aquella carta. Ningú no havia ensenyat a l'Stannis a riure, i encara menys el nen Caratacada. La tempesta es va desfermar de sobte, amb un vent udolant, i la badia dels Naufragis va fer honor al seu nom. La galera de dos pals del senyor, l'*Orgull del vent*, es va enfonsar a les envistes del castell. Des dels merlets, els dos fills grans van observar com la nau del seu pare s'esclafava contra les roques abans que l'engolissin les onades. Un centenar de remers i mariners es van enfonsar amb Lord Steffon Baratheon i la seva senyora esposa, i durant dies cada marea deixava una nova collita de cadàvers inflats a la platja de Rompent de Tempestes.

El nen va arribar a terra el tercer dia. El mestre Cressen havia baixat amb els altres per ajudar a posar nom als morts. Quan van veure que el bufó estava despullat, i tenia la pell blanca i arrugada i arrebosada de sorra, en Cressen hauria jurat que estava mort. Però quan en Jommy el va agafar pels turmells per arrossegar-lo fins al carro funerari, el nen va tossir aigua i es va incorporar. Fins al dia de la seva mort, en Jommy va jurar que la carn del Caratacada estava freda i enganxosa.

Ningú no es va poder explicar els dos dies que el bufó va passar perdut al mar. Als pescadors els agradava dir que una sirena li havia ensenyat a respirar aigua a canvi de la seva semença. El Caratacada no havia dit res de res. El vailet enginyós i llest que Lord Steffon havia descrit a la seva carta no va arribar mai a Rompent de Tempestes; el nen que van trobar era un altre, estava trencat en cos i ànima, gairebé era incapaç de parlar i, d'enginy, no en tenia ni un bri. Tanmateix la seva cara de bufó era inconfusible. A la Ciutat Lliure de Volantis era costum tatuar les cares dels esclaus i els servents; des del coll fins al cuir cabellut, la pell del nen estava estampada amb una barreja de quadres vermells i verds.

—L'infeliç s'ha trastocat, i pateix, i no fa cap servei a ningú; menys que ningú a si mateix —va declarar el vell Ser Harbert, el castlà de Rompent de Tempestes en aquella època—. El més compassiu que podeu fer per ell és omplir-li la copa amb llet de cascall. Un son indolor, i s'haurà acabat. Us en donaria les gràcies si tinguéssiu prou seny per fer-ho.

Però en Cressen s'hi havia negat i finalment havia guanyat. Encara avui, tants anys després, no podia dir si el Caratacada n'havia tret alguna alegria.

—«Les ombres vénen a ballar, senyor meu; a ballar, senyor meu; a ballar, senyor meu» —va continuar cantant el bufó, alhora que bellugava el cap i feia sonar els esquellots: clong-clong, cling, clong-clong.

—Senyor —va xisclar el corb blanc—. Senyor, senyor, senyor.

—Un bufó canta qualsevol cosa —va dir el mestre a la neguitosa princesa—. No t'ho has d'agafar al peu de la lletra. Demà recordarà una altra cançó, i no tornarem a sentir aquesta. —«Canta la mar de bé en quatre llengües», havia escrit Lord Steffon...

En Pylos va entrar a la cambra.

—Mestre, si em dispensa.

—T'has descuidat les farinetes —va comentar en Cressen, divertit. Allò no feia gens per a en Pylos.

—Mestre, anit va tornar Ser Davos. N'estaven parlant a la cuina. He cregut que ho voldríeu saber de seguida.

—En Davos..., anit, has dit? On és?

—Amb el rei. Han estat junts gairebé tota la nit.

Hi va haver un temps que Lord Stannis l'hauria despertat, a l'hora que fos, per demanar-li consell.

—M'haurien d'haver avisat —es va queixar en Cressen—. M'haurien d'haver despertat. —Es va desfer dels dits de la Shireen.— Dispensa'm, senyora, però he de parlar amb el teu senyor pare. Pylos, dóna'm el teu braç. Hi ha massa graons en aquest castell, i em fa l'efecte que cada nit n'afegeixen uns quants, només per martiritzar-me.

La Shireen i el Caratacada van sortir amb ells, però la nena de seguida es va avorrir del pas lent de l'home i es va avançar. El bufó la va seguir, fent dringar els esquellots esbojarradament.

Tot baixant l'escala circular de la Torre del Drac Marí, en Cressen no deixava de pensar que els castells no són bons llocs per a les persones amb limitacions. Lord Stannis seria a la Cambra de la Taula Pintada, a dalt de tot del Tambor de Pedra, la torrassa central de Rocadrac, denominada així per la forma com els seus antics murs retrunyien i ressonaven durant les tempestes. Per arribar-hi calia travessar la galeria, passar a través de les muralles mitjana i interior amb les gàrgoles guardianes i les portes de ferro negre, i pujar més escales de les que en Cressen hauria volgut. Els joves pujaven les escales de dos en dos; per als vells amb malucs adolorits, cada graó era un turment. Però a Lord Stannis no se li

acudiria anar-lo a veure, o sigui que el mestre es va resignar al mal tràngol. Almenys tenia en Pylos per repenjar-se, i era d'agrair.

Van travessar la galeria a pas de puça, van passar per davant d'una filera de finestres altes en forma d'arc, amb unes vistes impressionants de la muralla defensiva, la muralla exterior, i el poble de pescadors de baix. Al pati, els arquers disparaven a blancs de pega al crit de: «Preparats, tenseu, dispareu». El so que feien recordava un estol d'ocells envoltant-se. Els guàrdies patrullaven pels camins de ronda, observant entre les gàrgoles la gentada acampada a fora. L'aire matinal estava entelat pel fum de les fogueres dels tres mil homes que s'asseien a desdejunar sota els estendards dels seus senyors. Més enllà de l'estesa del campament, l'ancoratge era ple de vaixells. Els darrers sis mesos no s'havia permès que tornés a marxar cap de les naus que havia arribat a Rocadrac. La *Fúria* de Lord Stannis, una galera de tres ponts i tres-cents remes, gairebé semblava petita al costat de les panxudes carraques i coques que l'envoltaven.

Els guàrdies que custodiaven Tambor de Pedra coneixien els mestres i els van deixar passar.

—Espera'm aquí —va dir en Cressen a en Pylos un cop a dins—. Serà millor que el vagi a veure sol.

—Hi ha moltes escales, mestre.

—Et penses que me n'he oblidat? —va contestar en Cressen, somrient—. Les he pujat tantes vegades que conec cada graó pel seu nom.

A mig camí, es va penedir de la seva decisió. S'havia parat per recuperar la respiració i calmar el mal del maluc, i llavors quan va sentir frec de botes a la pedra i es va trobar de cara amb Ser Davos Seaworth, que baixava.

En Davos era un home prim i que duia el llinatge baix escrit a la cara. Portava una capa verda molt gastada i tacada de sal i descolorida pel sol a les espatlles, sobre un gipó marró i uns calçons que s'adeien amb els seus cabells i els seus ulls marrons. Tenia la barbeta curta esquixada de gris, i duia un guant de pell a la mà esquerra mutilada. Quan va veure en Cressen, es va aturar.

—Ser Davos —va dir el mestre—. Quan heu tornat?

—Abans de punta de dia. El meu moment preferit.

Es deia que ningú havia pilotat mai ni la meitat de bé un vaixell de nit com en Davos Macurta. Abans que Lord Stannis el nomenés cavaller, havia estat el contrabandista més famós i esmunyedís dels Set Regnes.

—I?

L'home va brandar el cap.

—Tal com vau preveure —va contestar el cavaller—. No s'alçaran, mestre. No ho faran per ell. No l'aprecien.

«No», va pensar en Cressen. «Ni l'apreciaran mai. És fort, capaç, just... sí, i exageradament savi... i, tot i això, no n'hi ha prou. No n'hi ha hagut mai prou».

—Heu parlat amb tots?

—Amb tots? No. Només amb els que m'han volgut rebre. Tampoc m'aprecien, aquells nobles. Per a ells sempre seré el cavaller de la ceba.

—Va tancar els monyons de la mà esquerra en un puny. L'Stannis li havia fet tallar les puntes de l'última articulació de tots els dits menys el gros.— Vaig menjar amb en Guilian Swann i el vell Penrose, i els Tarht van acceptar trobar-se amb mi a mitjanit en un bosc. Els altres... bé, en Beric Dondarrion ha desaparegut, es diu que ha mort, i Lord Caron està amb en Renly. Ara és en Bryce la Taronja, de la Guàrdia Arc Iris.

—La Guàrdia Arc Iris?

—En Renly ha creat la seva pròpia Guàrdia Reial —va explicar l'antic contrabandista—, però aquests set no van de blanc. Cada un té un color. En Loras Tyller és el seu Lord Comandant.

Era exactament el que s'adeia amb en Renly Baratheon; un nou orde esplèndid de cavalleria, amb vestimentes noves i esplèndides que ho proclamessin. Fins i tot de petit, en Renly es tornava boig pels colors brillants i els teixits sumptuosos, i els jocs també li agradaven molt. «Mireu-me!», cridava, tot corrent i rient pels passadissos de Rompent de Tempestes. «Mireu-me tots, sóc un drac!» o «Mireu-me, sóc un bruixot!», o «Mireu-me, mireu-me, sóc el déu de la pluja!».

El nen trapella amb els cabells negres indòmits i els ulls riallers ara era un home fet i dret, de vint-i-un anys, i continuava amb els seus jocs. «“Mireu-me, sóc un rei”», va pensar en Cressen amb tristesa. «Ai, Renly, Renly, criatura estimada, saps el que estàs fent? I si ho sabessis, t'importaria? És que sóc l'únic que es preocupa per ell?».

—Quines raons us van donar els senyors per negar-s'hi? —va preguntar a Ser Davos.

—Vejam, uns em van donar bones paraules i d'altres, paraules cruels; alguns em van donar excuses, d'altres, promeses, i alguns em van mentir. —Va arronsar les espatlles.— Al final, les paraules se les endú el vent.

—No li heu pogut donar cap esperança?

—Només falses esperances, i d'això no en sé —va contestar en Davos—. De mi, només ha sentit la veritat.

El mestre Cressen va recordar el dia que en Davos va ser nomenat cavaller, després del setge de Rompent de Tempestes. Lord Stannis havia defensat el castell durant gairebé un any amb una reduïda guarnició contra les grans hosts de Lord Tyrell i Lord Redwyne. Fins i tot el mar estava assetjat, vigilat de dia i de nit per les galeres d'en Redwyne, amb els estendards de color borgonya del Verger. A l'interior de Rompent de Tempestes feia temps que s'havien menjat els cavalls, no quedaven gats ni gossos, i la guarnició només podia menjar arrels i rates. Aleshores va arribar una nit de lluna plena, en la qual els núvols van tapar els estels. A recer de la foscor, en Davos el contrabandista va desafiar tant el setge d'en Redwyne com les roques de la badia dels Naufragis. El seu petit vaixell tenia el casc negre, les veles negres, els remes negres i la bodega plena de cebes i peix en salaó. Ben poca cosa, però va ser suficient per mantenir amb vida la guarnició prou temps perquè l'Eddard Stark arribés a Rompent de Tempestes i trenqués el setge.

Lord Stannis va recompensar en Davos amb les millors terres del cap de la Ira, un petit fort i el grau de cavaller..., però també va ordenar que perdés una falange de cada dit de la mà esquerra, com a càstig pels seus anys de contraban. En Davos ho havia acceptat amb la condició que l'Stannis empunyés el ganivet ell mateix; no acceptaria el càstig d'unes mans menys nobles. El senyor havia utilitzat un coltell de carnisser, el millor per fer un tall net. A continuació, en Davos havia triat el nom de Seaworth per a la seva casa nova de trinca i, com a blasó, un vaixell negre en un camp gris clar... amb una ceba a les veles. L'antic contrabandista estava encantat de dir que Lord Stannis li havia fet un favor traient-li de sobre la feinada de netejar-se i tallar-se quatre ungles menys.

«No», va pensar en Cressen, «un home com ell no donaria falses esperances ni suavitzaria una dura veritat».

—Ser Davos, la veritat pot ser un mal tràngol, fins i tot per a un home com Lord Stannis. Ell només pensa a tornar a Port Reial en la plenitud del seu poder per eliminar els seus enemics i reclamar el que li correspon per dret. En canvi, ara...

—Si porta el seu migrat exèrcit a Port Reial, només serà per morir. No té prou homes. És el que li he dit, però ja sabeu com n'és, d'orgullós. —En Davos va aixecar la mà enguantada.— Abans em creixeran els dits que farem entrar en raó aquest home.

El vell va sospirar.

—Heu fet el que heu pogut. Ara he d'afegir la meua veu a la vostra. Va continuar pujant treballlosament.

El refugi de Lord Stannis Baratheon era una gran habitació rodona amb les parets de pedra negra nua, i quatre finestres estretes i altes, que donaven als quatre punts cardinals. Al centre de la cambra, hi havia la gran taula que li otorgava el seu nom: un immens tauló de fusta tallat per ordre de l'Aegon Targaryen els dies anteriors a la Conquesta. La Taula Pintada feia més de cinquanta peus de llarg, i uns vint-i-cinc en el punt més ample, però menys de quatre peus en el més estret. Els fusters de l'Aegon li havien donat la forma de la terra de Westeros, traçant amb les serres totes les badies i penínsules, de manera que la taula no tenia ni una vora llisa. A la superfície, enfosquida per gairebé tres-cents anys de vernissos, estaven pintats els Set Regnes tal com eren en temps de l'Aegon: rius i muntanyes, castells i ciutats, llacs i boscos.

Només hi havia una cadira a la cambra, col·locada en el lloc exacte que Rocadrac ocupava a la costa de Westeros, i elevada sobre una tarima amb graons, per proporcionar una bona visió de tota la superfície de la taula. A la cadira hi havia assegut un home amb un gipó de pell ajustat i calçons de llana marrons, que en sentir entrar el mestre Cressen va aixecar el cap.

—Sabia que vindríeu, bon home, tant si us feia cridar com si no.
—No va parlar amb calidesa, perquè no ho feia gairebé mai.

L'Stannis Baratheon, senyor de Rocadrac i per la gràcia dels déus hereu legítim del Tron de Ferro dels Set Regnes de Westeros, era ample d'espatlles i d'extremitats vigoroses, amb una tibantor a la cara i la pell que evocava el cuir assecat al sol fins a endurir-se com l'acer. La paraula que més s'utilitzava per definir l'Stannis era «dur». Encara no tenia trenta-cinc anys i ja només li quedava una franja estreta de cabells fins i negres al cap, que li passava per darrere de les orelles, com l'ombra d'una corona. El seu germà, el difunt rei Robert, s'havia deixat créixer la barba en els últims anys de la seva vida. El mestre Cressen no l'havia vist, però es deia que era una barba indòmita, espessa i ferotge. Com per portar la contrària, l'Stannis duia el bigoti molt retallat i curt. Era com una ombra blau fosc que li travessava la mandíbula quadrada i els clots ossosos de les galtes. Els seus ulls eren com ferides obertes sota unes celles gruixudes, tan blaves i fosques com el mar a la nit. La seva boca hauria estat la desesperació del més alegre dels bufons; era una boca feta per torçar-se, per renyar i per donar ordres seques, tota de llavis fins i músculs tensos; una boca que havia oblidat com somriure i no havia sabut mai com riure. De vegades, quan el món estava tranquil i silenciós a la nit, el mestre Cressen s'imaginava que sentia Lord Stannis fent carrisquerar les dents a l'altra punta del castell.

—En altres temps m'hauríeu despertat —va dir el vell.

—En altres temps éreu jove. Ara sou vell, esteu malalt i us cal dormir. —L'Stannis no havia après mai a endolcir les paraules, a fingir o a afalagar; deia el que pensava, i, si a algú no li agradava, pitjor per a ell.— Sabia que ben aviat us assabentaríeu del que ha vingut a dir en Davos. Com sempre.

—Si no fos així, no us serviria de gaire —va dir en Cressen—. M'he trobat en Davos a l'escala.

—I us ho ha explicat tot, suposo. Hauria d'haver-li escurçat la llengua com vaig fer amb els dits.

—Llavors no us hauria fet gaire servei com a emissari.

—Tampoc m'ha estat gaire útil. Els senyors de la tempesta no s'alçaran per mi. Es veu que no els agrado, i que la justícia de la meva causa no significa res per a ells. Els més covards es quedaran rere les seves muralles esperant veure cap a on bufa el vent i qui té més possibilitats de vèncer. Els més valents s'han aliat amb en Renly. Amb en Renly! —Va pronunciar el nom del seu germà com si fos verí.

—El vostre germà ha estat senyor de Rompent de Tempestes els últims tretze anys. Aquells senyors són els seus banderers jurats...

—Els seus banderers —va interrompre l'Stannis—, quan per dret haurien de ser els meus. No vaig demanar mai Rocadrac. No la vaig voler mai. La vaig prendre perquè els enemics d'en Robert eren aquí i ell em va ordenar que els fes fora. Vaig comandar la seva flota i vaig fer la seva feina, obedient, com un germà ha d'obeir el seu germà gran, com hauria de fer en Renly amb mi. I com m'ho agraeix en Robert? Em nomena senyor de Rocadrac i dona Rompent de Tempestes i els seus ingressos a en Renly. Rompent de Tempestes va pertànyer a la Casa Baratheon durant tres-cents anys. Hauria d'haver passat a mi per dret quan en Robert va pujar al Tron de Ferro.

Era un antic greuge, molt sentit, i mai tant com ara. Aquesta era l'essència de la feblesa del seu senyor. Perquè, per antiga i forta que fos Rocadrac, disposava només de l'aliança d'uns quants senyors menors, les fortaleeses dels quals en illes pedregoses no tenien prou població per crear l'exèrcit que l'Stannis necessitava. Ni tan sols amb els mercenaris que havia portat de l'altra riba del mar Estret, de les Ciutats Lliures de Myr i Lys, l'exèrcit acampat fora murs era suficient per contrarestar el poder de la Casa Lannister.

—En Robert va cometre una injustícia amb vós —va dir el mestre Cressen amb cautela—, però tenia bones raons. Rocadrac va pertànyer

molt de temps a la Casa Targaryen. Li calia un home fort que la governés i en Renly encara era una criatura.

—Encara és una criatura —va afirmar l'Stannis, amb una ira que va ressonar a l'estança buida—. Un nen lladre que pensa arrabassar-me la corona del front. Què ha fet en Renly per guanyar-se el tron? Seu al Consell i es diverteix amb el Ditpetit, i als torneigs es posa una armadura esplèndida i deixa que qualsevol home millor el descavalqui. Això és el que és el meu germà Renly, el que es creu digne de ser rei. Per què els déus em van castigar amb germans?

—No puc respondre pels déus.

—Darrerament no em podeu respondre gaires coses. Qui és el mestre d'en Renly? Qui sap si l'hauria de fer venir. Potser m'agradarien més els seus consells. Què creieu que va dir aquest mestre quan el meu germà va decidir robar-me la corona? Quin consell devia oferir el vostre col·lega a aquest traïdor de la meva sang?

—M'estranyaria molt que Lord Renly hagués demanat consell, Altesa.

El petit dels tres fills de Lord Steffon s'havia convertit en un home valent, però incaut, que actuava per impuls, sense planificació. En això i en moltes altres coses, en Renly era com el seu germà Robert, i totalment diferent de l'Stannis.

—Altesa —va repetir l'Stannis amb amargor—. Us mofeu de mi tractant-me de rei, però de què sóc rei? Rocadrac i quatre illots al mar Estret, aquest és el meu regne. —Va baixar de la cadira i es va quedar dret al costat de la taula, fent ombra a la desembocadura de l'Aigüesnegres i el bosc pintat, on ara hi havia Port Reial. Aquell era el regne que exigia, el tenia a l'abast de la mà i, tanmateix, tan lluny.— Aquesta nit soparé amb els meus senyors banderers, per pocs que siguin. En Celtigar, en Velaryon, en Bar Emmon i tota la resta. Una trepa miserable, si us he de ser sincer, però són el que els meus germans m'han deixat. En Salladhor Saan, aquell pirata lysè, vindrà amb l'última llista de tot el que li dec, i en Morosh de Myr em recomanarà precaució per raó de les marees i els temporals de tardor, mentre Lord Sunglass murmurarà virtuosament sobre la voluntat dels Set. En Celtigar voldrà saber quins senyors de les tempestes s'uniran a nosaltres. En Velaryon amenaçarà de retirar els seus homes si no ataquem aviat. Què els he de dir? Què he de fer?

—Els vostres enemics de debò són els Lannister, senyor —va contestar el mestre Cressen—. Si vós i el vostre germà féssiu front comú contra ells...

—No faré tractes amb en Renly —va contestar l'Stannis, en un to que no tolerava discussió—. Si més no, mentre es continuï proclamant rei.

—Aleshores no feu tractes amb en Renly —va concedir el mestre. El seu senyor era tossut i orgullós; quan havia pres una decisió, no hi havia manera de fer-lo canviar—. N'hi ha d'altres que també poden servir les vostres necessitats. El fill de l'Eddard Stark ha estat proclamat Rei al Nord, i té el suport de totes les forces d'Hivèrnia i d'Aigüesvives.

—Encara està verd —va dir l'Stannis—, i és un altre fals rei. Que potser he d'acceptar un regne escapçat?

—Mig regne és millor que cap —va dir en Cressen—, i si ajudeu el noi a venjar l'assassinat del seu pare...

—Per què hauria de venjar l'Eddard Stark? No m'era res. Sí, en Robert l'estimava, ja ho sé. L'estimava com un germà, quantes vegades ho vaig sentir? Era jo el seu germà, no en Ned Stark, però ningú no ho hauria dit per la manera com em tractava. Vaig defensar Rompent de Tempestes en nom seu, veient com homes valents morien d'inanició mentre en Mace Tyrell i en Paxter Redwyne feien banquets a la vista de les muralles. Me'n va donar les gràcies, en Robert? No. Va donar les gràcies a l'Stark, per aixecar el setge quan a nosaltres només ens quedaven rates i raves. Vaig construir una flota per ordre d'en Robert, vaig prendre Rocadrac en nom seu. Que potser em va agafar la mà i va dir: «Ben fet, germà. Què puc fer per tu?»? No, em va culpar per haver deixat escapar en Willem Darry amb en Viserys i la petita, com si ho hagués pogut impedir. Vaig seure al seu Consell durant quinze anys, ajudant en Jon Arryn a governar el seu reialme, mentre en Robert bevia i anava de putes; però, quan en Jon va morir, em va nomenar Mà, el meu germà? No, va córrer a oferir-li l'honor al seu estimat amic Ned Stark. I ja veieu quin servei els va fer a tots dos!

—Les coses han anat així, senyor —va intervenir el mestre Cressen amb afecte—. S'han comès moltes injustícies contra vós, però el passat és pols. El futur encara es pot guanyar si us uniu als Stark. I n'hi ha d'altres que també us poden convenir. Què us sembla Lady Arryn? Si la reina va assassinar el seu espòs, estic segur que voldrà fer-li justícia. Té un fill petit, l'hereu d'en Jon Arryn. Potser si prometéssiu la Shireen amb ell...

—És un nen feble i malaltís —va protestar Lord Stannis—. Fins i tot el seu pare n'era conscient, quan em va demanar que el tingués de pupil a Rocadrac. Servir de patge li hauria anat bé, però la maleïda

Lannister va fer enverinar Lord Arryn abans que ho poguéssim fer, i ara la Lysa el té amagat al Niu d'Àligues. No se separarà mai del nen, en podeu estar segur.

—Llavors haureu d'enviar la Shireen al Niu d'Àligues —va insistir el mestre—. Rocadrac és una llar molt trista per a una nena. Deixeu que hi vagi amb el bufó, amb un conegut, perquè no se senti tan sola.

—Conegut i vergonyós. —L'Stannis va arrufar el front, pensarós—. Però..., potser val la pena intentar-ho...

—Que potser el legítim senyor dels Set Regnes ha de suplicar ajuda de les vídues i els usurpadors? —va preguntar una veu seca de dona.

El mestre Cressen es va girar i va inclinar el cap, empipat perquè no l'havia sentit entrar.

—Senyora.

—No suplico —va respondre Lord Stannis amb mala cara—. A ningú. Val més que no ho oblidis, dona.

—M'alegro de sentir-ho, senyor. —Lady Selyse era tan alta com el seu marit, amb el cos prim i la cara prima, amb orelles prominents, el nas esmolat i una ombra de bigoti al llavi superior. Se l'arrencava cada dia amb pinces i el malèia regularment, però sempre li tornava a créixer. Tenia els ulls clars, la boca severa i una veu com un fuet, que llavors va fer petar.— Lady Arryn et deu lleialtat, igual que els Stark, el teu germà Renly i tots els altres. Ets el seu rei legítim. No seria adequat suplicar i negociar pel que et correspon per la gràcia de déu.

Va dir «déu», no «déus». La dona roja se l'havia guanyat en cos i ànima, l'havia fet apartar-se dels déus dels Set Regnes, tant dels antics com dels nous, per venerar el que ells anomenaven Senyor de la Llum.

—El teu déu ja es pot confitar la seva gràcia —va contestar Lord Stannis, que no compartia la devoció de la seva dona per la nova fe—. Són espases el que necessito, no benediccions. Tens un exèrcit amagat i no me n'havies dit res?

No hi havia afecte en el seu to. L'Stannis sempre havia estat incòmode amb les dones, fins i tot amb la seva esposa. Quan va anar a Port Reial per seure al Consell d'en Robert, havia deixat la Selyse a Rocadrac amb la seva filla. Les seves cartes havien estat escasses, i les visites encara més; complia el seu deure marital una o dues vegades l'any però no en treia cap plaer, i els fills barons, que tant desitjava, no havien arribat mai.

—Els meus germans, oncles i cosins tenen exèrcits —va dir ella—. La Casa Florent s'aplegarà sota el teu estendard.

—La Casa Florent amb prou feines pot reunir dues mil espases.
—Es deia que l'Stannis coneixia les forces de cada una de les cases dels Set Regnes.— I tens molta més fe que jo en els teus germans i oncles, senyora. Les terres dels Florent estan massa a prop d'Altjardí perquè el teu senyor oncle s'arrisqui a patir la ira d'en Mace Tyrell.

—Hi ha una altra manera. —Lady Selyse es va acostar més.— Mira per les finestres, senyor. Allà, estampat al cel, hi ha el senyal que has estat esperant. És vermell, el vermell de la flama, el vermell del cor ardent del déu vertader. És el seu estendard... i el teu! Observa com es desplega pel cel com l'alè ardent d'un drac, i tu ets el senyor de Rocadrac. Significa que ha arribat el teu dia, Altesa. No hi ha res de més segur. Està escrit que salpis d'aquest roc desolat, com l'Aegon el Conqueridor va salpar fa temps, per arrasar-ho tot davant teu, com va fer ell. Només dóna l'ordre i abraça el poder del Senyor de la Llum.

—Quantes espases em posarà a la mà el Senyor de la Llum? —va tornar a preguntar l'Stannis.

—Les que necessitis —va prometre l'esposa—. Les espases de Rompent de Tempestes i Altjardí, per començar, i tots els seus senyors banderers.

—En Davos et dirà una altra cosa —va dir l'Stannis—. Aquelles espases han jurat fidelitat a en Renly. Estimen el meu encantador germà, com abans estimaven en Robert... i com mai m'han estimat a mi.

—Sí —va contestar ella—, però si en Renly morís...

L'Stannis va mirar la seva senyora amb els ulls aclucats, fins que en Cressen no es va poder aguantar més.

—En això no hi hem ni de pensar, Altesa, per moltes ximpleries que hagi fet en Renly...

—Ximpleries? Jo en dic traïcions. —L'Stannis va mirar la seva esposa.— El meu germà és jove i fort, i té un exèrcit immens al darrere, a més d'aquells cavallers de l'Arc Iris.

—La Melisandre ha mirat a les flames i l'ha vist mort.

En Cressen estava horroritzat.

—Fratricidi... Senyor, això és pervers, impensable... Si us plau, escolteu-me.

Lady Selyse el va mirar amb circumspicció.

—I què li direu, mestre? Com guanyar mig reialme si s'agenolla davant dels Stark i ven la nostra filla a la Lysa Arryn?

—He escoltat el vostre consell, Cressen —va dir Lord Stannis—. Ara escoltaré el d'ella. Us podeu retirar.

El mestre Cressen va doblegar un genoll rígid. Sentia els ulls de Lady Selyse a l'esquena mentre es retirava a poc a poc de l'estança. Quan va arribar al peu de l'escala ja no s'aguantava dret.

—Ajuda'm —va demanar a en Pylos.

Un cop a les seves cambres, en Cressen va fer sortir el noi i va anar coixejant a la balconada una altra vegada, per situar-se entre les gàrgoles i contemplar el mar. Una de les naus de guerra d'en Salladhor Saan passava per davant del castell, solcant les aigües verd gris amb l'alegre casc ratllat i els remes que s'alçaven i descendien. Va observar-la fins que es va esfumar rere un cap. «Si els meus temors poguessin esfumar-se tan fàcilment...». Havia viscut tant de temps per veure això?

Quan un mestre acceptava el seu collar, abandonava la il·lusió de tenir fills, i tanmateix en Cressen s'havia sentit pare. En Robert, l'Stannis, en Renly... tres fills que havia pujat després que el mar furiós s'endugués Lord Steffon. Tan malament ho havia fet que hagués de veure com un en matava un altre? No ho podia permetre, no ho permetria.

La dona en tenia la culpa. No Lady Selyse; l'altra. La dona roja, com l'havien batejat els criats, temorosos de pronunciar el seu nom.

—Jo pronunciaré el seu nom —va dir en Cressen al seu perdiguer infernal de pedra—. Melisandre. Ella.

Melisandre d'Asshai, sortílega, portadora d'ombres i sacerdotessa de R'hllor, el Senyor de la Llum, el Cor de Foc, el Déu de la Flama i l'Ombra. Melisandre, la bogeria de la qual no es podia permetre que s'estengués més enllà de Rocadrac.

Les estances li van semblar fosques i lúgubres en contrast amb la claror del matí. Amb les mans tremoloses, el vell va encendre una espelma i la va portar al taller que hi havia sota la corbera, on guardava els ungüents, les pocions i les medecines pulcrament ordenades en lleixes. A la lleixa de baix, rere una fila de remeis en flascons quadrats de terrissa, va trobar una petita ampolla de vidre de color anyil, no més gran que el seu dit petit. El contingut va ressonar quan el va sacsejar. En Cressen va bufar per eliminar l'espessa capa de pols de sobre i se la va endur a la taula. Es va asseure, va treure el tap de l'ampolla i va vessar-ne el contingut. Una dotzena de cristalls, diminuts com llavors, van picar contra el pergamí que estava llegint. A la llum de l'espelma, brillaven com pedres precioses, d'un color tan porpra que el mestre va pensar que no havia vist mai res igual.

La cadena que duia al coll li pesava. Va tocar un dels cristalls amb el palpís del dit petit. «Que una cosa tan petita tingui el poder de la

vida i la mort». Estava elaborada a partir d'una certa planta que només creixia a les illes del mar de Jade, a mig món de distància. Les fulles s'havien de deixar assecar, i després submergir en un líquid de llimes i aigua ensucrada i algunes espècies rares de les illes de l'Estiu. A continuació es llençaven, però la poció s'espessia amb cendra i es deixava reposar fins que cristal·litzava. El procés era lent i laboriós; els ingredients, cars i difícils d'obtenir. Però els alquimistes de Lys en coneixien els secrets, i també els Homes sense Rostre de Braavos... i els mestres del seu orde, encara que no en parlés ningú més enllà de les muralles de la Ciutadella. Tot-hom sabia que un mestre forjava la seva baula de plata quan aprenia l'art del guariment, però el món preferia oblidar que homes que sabien guarir també sabien matar.

En Cressen ja no recordava el nom que els asshaïtes donaven a la fulla, o com en deien els enverinadors lysens del cristall. A la Ciutadella, se'n deia senzillament «l'estrangulador». Dissolt en vi, feia que els músculs de la gola es tanquessin més fort que un puny i obstruïssin la tràquea. Segons el que deien, la cara de la víctima es tornava tan porpra com la petita llavor de cristall que li provocava la mort, però era el mateix que li passava a un home que s'ennuegava amb un mos de menjar.

I aquella mateixa nit Lord Stannis celebraria un banquet per als seus banderers, la seva senyora esposa... i la dona roja, Melisandre d'Asshai.

«Necessito descansar», es va dir el mestre Cressen. «He de reservar forces per quan es faci fosc. No m'han de tremolar les mans, ni ha de flaquejar el meu valor. El que faré és una cosa espantosa, però s'ha de fer. Si els déus existeixen, segur que em perdonaran».

Darrerament dormia molt malament. Una migdiada el descansaria per a la dura prova que l'esperava. Fatigosament, se'n va anar al llit. Tanmateix, quan va tancar els ulls, encara podia veure la llum del cometa, vermell i ardent i cruament viu, en la foscor dels seus somnis. «Potser és el meu cometa», va pensar endormiscat, just abans que la son el vencés. «Un presagi de sang, la premonició d'un assassinat... sí».

Quan el vell es va despertar era de nit, la seva cambra estava a les fosques i li feia mal tot. Es va aixecar, amb el cap bategant. Va agafar el bastó i es va posar dret. «Que tard», va pensar. «No m'han cridat». Sempre el cridaven per anar als banquets, i s'asseia a prop del lloc d'honor, al costat de Lord Stannis. La cara del seu senyor se li va aparèixer, no com l'home que era sinó com el nen que havia estat, dempeus entre les ombres, fred, mentre el sol brillava sobre el seu germà gran. Fes el que

fes, en Robert ho havia fet abans i millor. Pobre fill... s'havia d'afanyar; li convenia afanyar-se.

El mestre va trobar els cristalls on els havia deixat, i els va recollir de sobre el pergami. En Cressen no tenia anells buits, com es deia que agradaven als presoners de Lys, però sí un ventall de butxaques grans i petites cosides dins les mànigues amples de la seva túnica. Es va guardar les llavors d'estrangulador en una d'elles, va obrir la porta i va cridar:

—Pylos, on ets?

Com que no va sentir cap resposta, va tornar a cridar, més fort.

—Pylos, necessito ajuda!

Però tampoc va contestar ningú. Era estrany; el jove mestre tenia una cel·la a mig replà de distància, i l'hauria d'haver sentit.

Al final, en Cressen va haver de cridar els servents.

—De pressa —va dir-los—. M'he adormit. Ja deu haver començat el banquet... deuen estar bevent... m'haurien d'haver despertat.

On devia estar el mestre Pylos? La veritat era que no ho entenia.

Va haver de tornar a travessar la llarga galeria. Un vent nocturn impregnat d'olor de mar xiulava a través de les grans finestres. Les flames de les torxes es bellugaven al llarg dels murs de Rocadrac i al campament, fora murs, s'albiraven centenars de fogueres per cuinar, com si un mantell d'estrelles hagués caigut sobre la terra. Al cel brillava el cometa, roig i malvolent.

«Sóc massa vell i massa savi per témer aquestes coses», va pensar el mestre.

Les portes de la Sala Gran estaven situades a la boca d'un drac de pedra. Quan en Cressen va arribar al davant, va ordenar als criats que se n'anessin. Preferia entrar sol, no volia semblar dèbil. Es va repenjar al bastó, va pujar els darrers graons i va caminar amb penes i treballs per passar sota les dents de l'arc. Un parell de guàrdies li van obrir les gruixudes portes roges, i una ràfega de llum i fressa el va rebre. En Cressen va entrar a la boca del drac.

Per sobre l'enrenou dels ganivets i els plats i el murmuri baix de les converses, va sentir que el Caratacada cantava: «... balleu, senyor meu, balleu, senyor meu...», amb acompanyament d'esquellots. La mateixa cançó anguniosa que havia cantat al matí. «Les ombres han vingut per romandre, senyor meu, per romandre, senyor meu, per romandre, senyor meu». Les taules més baixes estaven plenes de gom a gom de cavallers, arquers i capitans d'espases jurades, i partien barres de pa negre per sucar al guisat de peix. No se sentien rialles fortes ni els crits gro-

llers que enterbolien la dignitat dels festins d'altres senyors. Lord Stanis no ho permetia.

En Cressen va caminar fins a la tarima on seien els senyors amb el rei. Va haver d'esquivar el Caratacada, que ballava, fent dringar les campanes, i no es va adonar de la seva presència. Tot saltant amb un peu, el Caratacada va topar amb en Cressen i li va arrencar el bastó de la mà. Van caure tots dos a terra en un garbuix de braços i cames, i a la sala es va sentir una gran riallada. Sens dubte era un espectacle còmic.

El Caratacada estava espatarrat a sobre, amb la cara pintada de bufó a tocar de la del mestre. Havia perdut l'elm amb banyes i campanes.

—Sota el mar, es cau cap amunt —va deixar anar—. Ho sé, ho sé, he, he, he. —Rient com un beneit, va rodolar, es va posar dret i va fer unes passes de dansa.

Intentant no perdre la dignitat, el mestre va somriure com va poder i es va intentar aixecar, però li feia tant de mal el maluc que es va témer que se l'havia tornat a trencar. Va sentir unes mans fortes que l'agafaven per les aixelles i el posaven dret.

—Gràcies, ser —va murmurar, girant-se per veure quin cavaller havia anat a ajudar-lo.

—Mestre —va dir Lady Melisandre, amb la veu greu acolorida amb la musicalitat del mar de Jade—. Hauríeu d'anar més amb compte.

Com sempre, anava vestida de vermell de dalt a baix, amb una túnica llarga i ampla de seda brillant com el foc, mànigues acampanades i talls al cosset, que deixaven entreveure un teixit vermell més fosc a sota. Al coll portava un collaret d'or roig, més estret que els collars dels mestres, adornat amb un gran robí. Els seus cabells no eren ni ataronjats ni de color maduixa, com els dels pèl-rojos, sinó d'un color de coure fosc polit que brillava a la claror de les torxes. Fins i tot tenia els ulls vermells..., però la seva pell era llisa i blanca, immaculada, pàl·lida com la crema. Era esvelta, elegant, més alta que molts cavallers, amb els pits plens, i la cintura estreta i la cara en forma de cor. Quan un home li posava els ulls a sobre li costava d'apartar-se'n, fins i tot al mestre. Molts la consideraven bella. No ho era. Era roja; roja i terrible.

—Us... us ho agraeixo, senyora.

La por d'en Cressen va dir-li a cau d'orella: «Sap què augura el cometa. És més sàvia que tu, vell».

—Un home de la vostra edat ha de mirar on trepitja —va dir la Melisandre, amb cortesia—. La nit és fosca i plena de terrors.

En Cressen coneixia la frase, era una pregària de la fe de la dona.

«No n'he de fer res; jo ja tinc la meua pròpia fe».

—Només la canalla té por de la nit —va dir.

Però mentre ho estava dient sentia com el Caratacada tornava a cantar la seva cançoneta: «Les ombres vénen a ballar, senyor meu, a ballar, senyor meu, a ballar, senyor meu».

—Vet aquí un enigma —va comentar la Melisandre—. Un bufó llest i un savi ximple. —Es va ajupir a recollir l'elm del Caratacada de terra i el va posar al cap d'en Cressen. Els esquellots van ressonar fluixet mentre el casc de llauna li queia sobre les orelles.— Una corona que s'adiu amb la vostra cadena, senyor mestre —va anunciar.

Tothom es va fer un tip de riure.

En Cressen va prémer els llavis i va reprimir la ràbia. La dona creia que era feble i inofensiu, però ja s'ho trobaria abans que la nit s'acabés. Vell sí que n'era, però encara era un mestre de la Ciutadella.

—No necessito més corona que la veritat —va dir, traient-se del cap l'elm del bufó.

—Hi ha veritats en aquest món que no s'ensenyen a Antiga. —La Melisandre es va girar amb un fru-fru de seda vermella i va tornar cap a la taula d'honor, en què estaven asseguts el rei Stannis i la seva reina. En Cressen va tornar el casc amb banyes al Caratacada i la va seguir.

El mestre Pylos estava assegut al seu lloc.

El vell no va tenir més remei que aturar-se i mirar-lo.

—Mestre Pylos —va dir finalment—. No... no m'has despertat.

—Sa Altesa ha ordenat que el deixéssim reposar. —Almenys en Pylos va tenir la decència de ruboritzar-se.— M'ha dit que no calia que assistís al banquet.

En Cressen va mirar els cavallers, capitans i senyors asseguts en silenci. Lord Celtigar, vell i amarg, duia un mantell estampat amb crancs vermells brodats amb granats. El ben plantat Lord Velaryon havia triat seda de color verd mar, amb un cavallet de mar d'or blanc al coll que feia joc amb la seva llarga cabellera rossa. Lord Bar Emmon, un noiет grassonet de catorze anys, anava embolicat amb vellut porpra i ribets de foca blanca; Ser Axell Florent continuava tan de poc bon veure com sempre, malgrat les robes vermelloses i les pells de guineu; el pietós Lord Sunglass duia pedres de lluna al coll, el canell i el dit, i el capità lysè Salladhor Saan era un esclat de setí escarlata, or i joies. Només Ser Davos vestia amb senzillesa, amb un gipó marró i una capa de llana verda, i només Ser Davos el va mirar, amb compassió als ulls.

—Esteu massa malalt i massa emboirat per ser-me útil, vell. —Sonava com la veu de Lord Stannis, però no podia ser ell, no, era impossible.— D'ara endavant el meu conseller serà en Pylos. Ja s'encarrega ell dels corbs, ja que vós no podeu pujar a la corbera. No vull que us mateu per servir-me.

El mestre Cressen va parpellejar.

«Stannis, el meu senyor, el meu nen trist i sorrut, el fill que no he tingut, no pots fer això, que no saps com m'he preocupat per tu, com he viscut per tu, com t'he estimat, malgrat tot? Sí, t'he estimat, més que a en Robert i tot, o que a en Renly, perquè tu eres el que ningú estimava, el que més em necessitava». Però només va dir:

—Com ordeneu, senyor, però..., tinc gana. No tindríeu un lloc a la vostra taula?

«Al teu costat, que és on em pertoca».

Ser Davos es va aixecar del banc.

—Per mi seria un honor que el mestre s'assegués al meu costat, Altesa.

—Com vulgueu. —Lord Stannis es va girar per dir alguna cosa a la Melisandre, que s'havia assegut a la seva dreta, al lloc de més honor. Lady Selyse era a l'esquerra, amb un somriure tan brillant i esquerdatís com les seves joies.

«Massa lluny», va pensar en Cressen, desanimat, mirant on estava assegut Ser Davos. Entre el contrabandista i la taula d'honor hi havia la meitat dels senyors banderers. «Per posar-li l'estrangulador a la copa he d'estar més a prop d'ella, però com?».

El Caratacada feia cabrioles mentre el mestre caminava a poc a poc cap a l'extrem de la taula que ocupava Ser Davos Seaworth.

—Aquí mengem peix —va anunciar el bufó, encantat de la vida, brandant un bacallà a tall de ceptre—. Sota el mar, els peixos se'ns mengen a nosaltres. Ho sé, ho sé, he, he, he.

Ser Davos es va apartar per fer lloc al mestre al banc.

—Aquesta nit hauríem de portar tots roba de colors —va dir tristament, mentre en Cressen s'asseia—, perquè tot plegat és una bufonada. La dona roja ha vist la victòria a les seves flames, o sigui que l'Stannis està disposat a llançar-se a reclamar el seu dret, encara que estigui en minoria. Si aquesta dona el convenç, em temo que tots veurem el que va veure el Caratacada...: el fons del mar.

En Cressen es va ficar les mans a les mànigues com si se les volgués escalfar. Els seus dits van fregar els bonyets durs dels cristalls a la llana.

—Lord Stannis.

L'Stannis, que parlava amb la dona roja, es va girar, però la que va contestar va ser Lady Selyse.

—Rei Stannis. No us equivoqueu, mestre.

—És vell, se li'n va el cap —va dir el rei en to brusc—. Què voleu, Cressen?

—Si us voleu fer a la mar, és vital que feu causa comuna amb Lord Stark i Lord Arryn...

—No faré causa comuna amb ningú —va afirmar l'Stannis Baratheon.

—Igual que la llum no fa causa comuna amb la foscor —va afegir Lady Selyse, agafant-li la mà.

L'Stannis va fer que sí.

—Els Stark em volen prendre la meitat del regne, igual que els Lanister em van prendre el tron, i el meu estimat germà m'ha pres les espases i les forteses que em corresponen per dret. Tots són usurpadors, tots són els meus enemics.

«L'he perdut», va pensar en Cressen, desesperat. «Si em pogués apropar a la Melisandre sense que se n'adonessin...». L'únic que necessitava era un instant al costat de la seva copa.

—Sou l'hereu legítim del vostre germà Robert, el vertader Senyor dels Set Regnes i Rei dels àndals, els rhoynar i els primers homes, però no podreu triomfar si no teniu aliats —va dir a la desesperada.

—Té un aliat —va dir Lady Selyse—. R'hllor, el Senyor de la Llum, el Cor de Foc, el Déu de la Flama i l'Ombra.

—Els déus no són aliats de confiança —va insistir el vell—, i aquest en concret no té cap poder aquí.

—Això creieu? —El robí del coll de la Melisandre va reflectir la llum quan va girar el cap per mirar en Cressen, i al vell li va semblar que brillava tant com el cometa.— Si penseu continuar dient ximpleries, us hauríeu de tornar a posar la vostra corona, mestre.

—Sí —va convenir Lady Selyse—. L'elm del Caratacada. Us escau, vell. Torneu-vos-el a posar, us ho ordeno.

—Sota el mar ningú no porta casc —va dir el Caratacada—. Ho sé, ho sé, he, he, he.

Els ulls de Lord Stannis eren forats ombrívols sota les espesses cel·les arrufades, mentre bellugava la mandíbula en silenci. Sempre carrisquejava les dents quan s'enfadava.

—Bufó —va grunyar al final—, la meva senyora esposa ho ordena. Dóna el teu elm a en Cressen.

«No», va pensar el vell mestre, «aquest no ets tu, tu no ets així, sempre vas ser just; dur, sí, però mai cruel, no entenies les burles, com no entenies les rialles».

El Caratacada es va acostar dansant i fent sonar els esquellots. El mestre es va quedar en silenci, mentre el bufó li posava l'elm amb banyes al cap. En Cressen va inclinar el cap sota el pes i els esquellots van sonar.

—D'ara endavant hauríeu de donar els consells cantant —va reblar Lady Selyse.

—Estàs anant massa lluny, dona —va intervenir Lord Stannis—. És un vell i ha servit bé.

«I et serviré fins al final, senyor meu, pobre fill meu solitari», va pensar en Cressen, perquè de sobte havia vist la manera de fer-ho. La copa de Ser Davos estava davant d'ell, encara mig plena de vi negre agre. Va agafar un bocinet de cristall de la seva màniga, el va estrènyer entre dos dits i va estendre la mà cap a la copa. «Amb moviments suaus, amb destresa, no puc tremolar», va pregar, i els déus van ser bondadosos amb ell. En un tres i no res tenia els dits buits. Feia anys que les seves mans no eren tan fermes, ni els seus moviments tan fluids. En Davos ho havia vist, però ningú més, d'això n'estava segur. Es va aixecar amb la copa a la mà.

—Potser sí que sóc ximple, Lady Melisandre, voleu compartir amb mi una copa de vi? En honor del vostre déu, el vostre Senyor de la Llum. Un brindis pel seu poder.

—Com vulgueu —va dir la dona roja, mirant-lo atentament.

Sentia que tots estaven pendents d'ells. En Davos el va intentar aturar quan s'allunyava del banc, li va agafar la màniga amb els dits que Lord Stannis li havia mutilat.

—Què esteu fent? —va xiuxiuejar.

—El que he de fer —va respondre el mestre Cressen—. Pel bé del regne i per l'ànima del meu senyor.

Es va desfer de la mà d'en Davos i va vessar una gota de vi sobre la catifa.

La dona es va trobar amb ell al peu de la taula d'honor. Tots els ulls estaven fixos en ells, però en Cressen només veia els seus. Seda vermella, ulls vermells, el robí vermell del coll, els llavis vermells torts en una ombra de somriure quan va posar la mà sobre la seva, entorn a la copa. Tenia la pell calenta, febril.

—No és tard, mestre, encara podeu vessar el vi.

—No —va xiuxiuejar amb veu ronca—. No.

—Com vulgueu. —La Melisandre d'Asshai li va agafar la copa de les mans i va fer un glop llarg. Quan l'hi va tornar, amb prou feines quedava un glopet de vi.— I ara, vós.

Li tremolaven les mans, però es va obligar a ser fort. Un mestre de la Ciutadella no havia de tenir por. Va sentir el gust agre del vi a la llengua. La copa buida li va relliscar de les mans i es va esmicolar contra terra.

—Sí que té poder aquí, senyor —va dir la dona—. I el foc purifica. El robí del coll brillava, roig.

En Cressen va intentar respondre, però les paraules se li van entremetre al coll. Va intentar agafar aire i es va sentir un xiulet agut, esgarrafós. Uns dits de ferro es van tancar al voltant del seu coll. Mentre queia de genolls, va brandar el cap una vegada més: la negava a ella, negava el seu poder, negava la seva màgia, negava el seu déu. Els esquelets de les banyes dringaven i semblaven dir: «Bufó, bufó, bufó», mentre la dona roja el mirava des de dalt amb commiseració, i les flames de les espelmes dansaven als seus ulls rojos, molt rojos.

Arya

A Hivèrnia l'anomenaven «Arya Caradecavall» i es pensava que no hi podia haver res pitjor, però allò era abans que l'orfe Lommy Mansverdes li posés el malnom de «Nyanyos».

La veritat era que, si es tocava el cap, se'l notava abonyegat. Quan en Yoren l'havia arrossegat a aquell carreró, es pensava que la mataria, però el vell sorrut només la va agafar fort mentre amb la daga li tallava els flocs de cabells embullats i enganxosos. Recordava com la brisa s'havia endut els grapats de cabells castanys bruts, lliscant sobre les pedres de terra, cap al septe on havia mort el seu pare.

—M'enduré uns quants homes i nois de la ciutat —va rondinar en Yoren, mentre l'acer esmolat esgarrapava el cap de l'Arya—. Estigue't quiet, nen.

Quan va acabar, a l'Arya amb prou feines li quedaven uns flocs desiguals al cuir cabellut.

Li va dir que, des d'aquell moment i fins que arribés a Hivèrnia, seria l'Arry, un orfe.

—No costarà gaire sortir per la porta de la ciutat, però el camí són figures d'un altre paner. El trajecte és llarg i la companyia poc recomanable. Aquesta vegada tinc trenta homes i nens, tots destinats al Mur, i no creguis que s'assemblen gens al teu germà bastard. —La va sacsejar per les espatlles.— Lord Eddard em va deixar escollir el que volgués de les masmorres, i no vaig trobar cap jove senyor. D'aquest grup, la meitat et lliurarien a la reina, a canvi de l'indult i potser unes monedes de plata, en menys del que es tarda a escopir. L'altra meitat faria el mateix, només que abans et violarien. O sigui que no parlis amb ningú, i pixa sempre entre els arbres, quan estiguis sola. Això serà el més difícil, fer pipí, per tant no beguis gaire.

Tal com havia dit en Yoren, sortir de Port Reial no va ser difícil. Els guàrdies Lannister que vigilaven la porta detenien a tothom, però en Yoren els va cridar a tots pel seu nom i els van fer gestos perquè passessin amb els seus carros. Ningú no es va fixar en l'Arya. Buscaven una nena noble, filla de la Mà del Rei, no un noiet esprimatxat amb els cabells mal tallats. L'Arya no va mirar enrere. Desitjava amb totes les seves forces que

l'Aigüesnegres pugés i escombrés tota la ciutat, des del Cau de Puces fins a la Fortalesa Roja i el Gran Septe, tot, i també a tots, sobretot al príncep Joffrey i la seva mare. Però sabia que no seria així, i a més la Sansa continuava a la ciutat i també se l'enduria a ella. Recordant-la, l'Arya s'ho va pensar millor i va canviar el seu desig pel d'arribar a Hivèrnia.

Però en Yoren s'equivocava patint per com faria pipí l'Arya. Això no era el més difícil. El més difícil eren en Lommy Mansverdes i el Pastís Calent, tots dos orfes. En Yoren els havia recollit al carrer prometent-los menjar per omplir la panxa i sabates per calçar-se. Als altres els havia tret de les masmorres.

—La Guàrdia necessita homes nous —els va dir abans de marxar—, però s'haurà de conformar amb vosaltres.

En Yoren també havia recollit homes de les masmorres: lladres, caçadors furtius, violadors i gent d'aquesta mena. Els pitjors eren els tres que havia trobat a les cel·les negres. Fins i tot a ell li devien fer por, perquè els tenia a la part de darrere d'un carro, amb grillons a les mans i als peus, i jurava que anirien així fins al Mur. Un d'ells no tenia nas, només un forat a la cara, perquè l'hi havien tallat; i un altre era gras i calb, tenia les dents punxegudes, nafres supurants a les galtes i uns ulls que no semblaven humans.

Van sortir amb cinc carros de Port Reial, carregats de vitualles per al Mur; pells i farcells de roba, barres de ferro cru, una gàbia de corbs, llibres, paper i tinta, un farcell de fullamarga, gerres d'oli i petits cofres de medecines i espècies. Parelles de cavalls de tir estiraven els carros, i en Yoren havia comprat dos corsers i mitja dotzena d'ases per als nens. A l'Arya li hauria agradat més un cavall de veritat, però anar al llom d'un ase era millor que viatjar en un carro.

Els homes no li feien cas, però no va tenir tanta sort amb els nens. Era dos anys més jove que el més jove dels orfes, més petita i més prima, i en Lommy i el Pastís Calent es prenien el seu silenci com un senyal que estava espantada o era estúpida o sorda.

—Mira quina espasa té el Nyanyos —va dir en Lommy un matí, durant la lenta marxa entre horts i camps de blat. Abans que l'enxampessin robant era aprenent de tintorer i tenia taques verdes als braços fins als colzes. Quan reia, bramava com els ases que muntaven—. D'on deu haver tret una espasa una rata de femer com el Nyanyos?

L'Arya es va mossegar el llavi, hostil. Veia la part de darrere de la capa descolorida d'en Yoren davant dels carros, però estava decidida a no demanar ajuda.

—Potser és un petit escuder —va comentar el Pastís Calent. La seva mare era fornera abans de morir i el noi empenyia el carret tot el dia pels carrers, cridant: «Pastissos calents! Pastissos calents!»—. Això mateix, deu ser l'escuder d'algun senyor.

—Sí home, un escuder, mi-te'l. Què t'hi jugues que no és una espasa de veritat. Deu ser de joguina, de llauna.

—És d'acer forjat en castell, imbècil —va saltar l'Arya, tot girant-se a la sella per mirar-los—, i val més que calleu.

No suportava que es burlessin de l'Agulla.

Els dos orfes es trencaven de riure.

—I d'on has tret una espasa així, Bonyegut? —va preguntar el Pastís Calent.

—Nyanyos —el va corregir en Lommy—. Segur que l'ha robat.

—No és veritat! —va cridar l'Arya.

En Jon Neu li havia donat l'Agulla. Havia d'aguantar que li diguessin Nyanyos, però no permetria que ningú acusés en Jon de lladre.

—Doncs, si l'ha robat, nosaltres l'hi podem prendre —va dir el Pastís Calent—. Com que no és seva... A mi m'aniria molt bé una espasa així.

—Vinga —el va esperonar en Lommy—, pren-li, a veure si t'atreveixes.

El Pastís Calent va clavar els talons a l'ase per fer-lo avançar.

—Ei, Nyanyos, dóna'm l'espasa. —Tenia els cabells del color de la palla, i la cara grassa tota cremada pel sol i pelada.— Que tu no la saps fer servir.

«Sí que en sé», podria haver dit l'Arya. «Vaig matar un noi, un noi com vosaltres, li vaig clavar a la panxa i va morir, i a tu també et mataré si no em deixes en pau». Però no va gosar. En Yoren no sabia el que havia fet al mosso de quadra, i no sabia com reaccionaria si ho sabés. Estava segura que alguns dels altres homes també eren assassins, com ara els tres que anaven carregats de cadenes, però la reina no els buscava, o sigui que no era el mateix.

—Mira quina cara fa —va bramar en Lommy Mansverdes—. Ara plorarà. Que ploraràs, Nyanyos?

La nit anterior l'Arya havia plorat en somnis, pensant en el seu pare. Al matí s'havia despertat amb els ulls vermells i secs. No hauria pogut vessar una sola llàgrima més encara que l'hi anés la vida.

—Es pixarà als pantalons —va comentar el Pastís Calent.

—Deixeu-lo en pau —va intervenir el noi amb els cabells negres embullats que muntava al seu darrere.

En Lommy l'hi havia posat «Toro», per l'elm amb banyes que tenia i que es passava el dia polint però no es posava mai. En Lommy no gosava ficar-se amb el Toro. Era alt i gros per a la seva edat, amb el pit ample i uns braços que semblaven molt forts.

—Val més que donis l'espasa al Pastís Calent, Arry —va dir en Lommy—. El Pastís Calent la vol. Una vegada va matar un noi a cops de peu. Farà el mateix amb tu, n'estic segur.

—El vaig tirar a terra i li vaig donar cops de peu als ous i no vaig parar de clavar-li cops fins que el vaig matar —es va vanter el Pastís Calent—. El vaig fer miques. Tenia els ous destrossats, plens de sang, i la cigala ben negra. O sigui que donam l'espasa.

—Et puc donar aquesta —va dir l'Arya, per no barallar-se, i es va treure l'espasa d'entrenament del cinyell.

—Això només és un bastó —va dir el Pastís Calent.

Es va acostar amb l'ase i va estirar la mà cap a l'empunyadura de l'Agulla.

L'espasa de fusta de l'Arya va xiular i va anar a estavellar-se contra la gropa de l'ase del noi. L'animal va bramar, es va encabritar i va tirar a terra el Pastís Calent. L'Arya va desmuntar d'un bot i va punxar el noi a la panxa quan intentava asseure's; va tornar a caure, amb un esbufec. El cop següent li va anar a la cara, i el nas va petar com una branca que es trenca. Li va començar a sagnar. El Pastís Calent va cridar i l'Arya es va girar cap a en Lommy Mansverdes, que continuava sobre l'ase, bocabadat.

—Tu també vols provar l'espasa? —va cridar la nena.

Es veu que no, perquè es va posar les mans tenyides de verd davant la cara i va cridar que el deixés en pau.

—Darrere teu! —va cridar el Toro.

L'Arya es va girar. El Pastís Calent estava de genolls, amb una pedra gran a la mà. Va deixar que la tirés i va apartar el cap per esquivar-la. Llavors, se li va abraonar a sobre. El noi va alçar una mà i ella l'hi va colpejar, després el va colpejar a la galta i al genoll. El noi la va intentar agafar, però l'Arya va dansar cap a un costat i li va clavar un cop al clatell. El noi va caure, es va aixecar i se li va abraonar fent tentines, amb la cara vermellosa plena de terra i de sang. L'Arya va adoptar la posició de ballarina de l'aigua i va esperar. Quan el va tenir a una distància convenient, li va llançar una estocada entre les cames, amb tanta força que si l'espasa de fusta hagués tingut punta li hauria sortit per les natges.

Quan en Yoren va aconseguir apartar-la del noi, el Pastís Calent estava espatarrat amb els calçons bruts i pudents, sanglotant, mentre l'Arya no parava de colpejar-lo.

—Prou —va rugir el germà negre, arrencant-li l'espasa de fusta dels dits—, el vols matar o què? —Quan en Lommy i alguns altres es van posar a xisclar, el vell els va mirar.— Cal·leu o us tancaré la boca jo mateix. Si es torna a repetir, us lligaré darrere els carros i us arrossegaré fins al Mur. —Va escopir.— I això va per tu més que per ningú, Arryn. Vine amb mi, nano. Ara mateix.

Tots la miraven, fins i tot els tres encadenats i emmanillats al darrere del carro. El gras va carrisquiejear les dents i va bufar cap a ella, però l'Arya no en va fer cas.

El vell la va dur arrossegant a fora del camí, cap a un bosquet, maleïnt i renegant tota l'estona.

—Si tingués dos dits de seny, t'hauria deixat a Port Reial. Em sents, nano? —Sempre pronunciava aquella paraula amb brusquedat, com una fuetada, potser per assegurar-se que ella el sentia.— Descorda't els calçons i abaixa-te'ls. Vinga, que aquí no et veu ningú. Fes-ho. —L'Arya va obeir de mala gana.— Posa't allà, contra aquell roure. Així, sí. —La nena es va abraçar al tronc i va prémer la cara contra la fusta aspra.— Ara crida. Que cridis fort.

«No cridaré», va pensar l'Arya amb tossuderia, però quan en Yoren li va pegar a les cuixes nues amb l'espasa de fusta, el crit se li va escapar de totes maneres.

—Et penses que això fa mal? —va dir ell—. Ara ho veuràs. —El bastó va baixar xiulant i l'Arya va tornar a cridar, aferrant-se al tronc per no caure.— Un més. —Ella es va tensar, mossegant-se el llavi i arugant la cara quan va sentir que baixava. El cop la va fer saltar i udolar. «No ploraré», va pensar, «no puc plorar. Sóc una Stark d'Hivèrnia, el nostre blasó és el llop fer; els llops fers no ploren». Sentia un filet de sang que li baixava per la cama esquerra. Tenia les cuixes i les natges enceses de dolor.— Ara em pots escoltar un moment —va dir en Yoren—. Cada vegada que empunyis aquell bastó contra un dels teus germans, rebràs el doble del que has donat, entesos? Ara, tapa't.

«No són els meus germans», va pensar l'Arya mentre s'ajupia per apujar-se els calçons, però era prou llesta per no dir-ho en veu alta. Les mans li tremolaven quan intentava cordar-se el cinturó i els cordons.

En Yoren la mirava.

—Et fa mal?

«Tranquil·la com les aigües en calma», es va dir, com li havia ensenyat en Syrio Forel.

—Una mica.

—Al nano dels pastissos li fa més mal —va escopir—. No va ser ell qui va matar el teu pare, criatura, i tampoc no ho va fer aquell lladre d'en Lommy. Per més que els peguis, no tornarà.

—Ja ho sé —va murmurar l'Arya, sorruda.

—Doncs això és el que no saps. No havia d'anar així. Estava preparat per marxar, amb els carros a punt i carregats i em ve a buscar un home amb un noi, una bossa de monedes i un missatge, que no cal que sàpigues de qui. Em va dir que Lord Eddard vestiria el negre, que l'esperés, que vindria amb mi. Per què et creus que era a la plaça? Però alguna cosa es va torçar.

—En Joffrey —va dir l'Arya, esbufegant—. L'haurien de matar.

—Algú el matarà, però no seré jo, i tu tampoc. —En Yoren li va llançar l'espasa de fusta.— Agafa fullamarga dels carros —va dir, tot tornant al camí—. Si la mastegues, et calmarà el dolor.

La va calmar, una mica, tot i que el gust era horrorós i feia que la seva saliva semblés sang. Tot i això, va caminar el que quedava del dia, i l'endemà, i l'endemà, perquè estava massa adolorida per muntar l'ase. El Pastís Calent estava pitjor que ella; en Yoren va haver d'apartar uns barrils perquè es pogués estirar al darrere d'un carro sobre uns sacs d'ordi, i gemegava cada vegada que el carro topava amb un roc. En Lommy Mansverdes no s'havia fet mal, però es mantenia tan lluny de l'Arya com podia.

—Cada vegada que el mires, s'esgarrija —va dir el Toro a la nena, que caminava al costat de l'ase.

Ella no va dir res. Li semblava més segur no parlar amb ningú.

Aquella nit es va ajeure al terra dur sobre la seva manta fina i va mirar el gran cometa vermell. El cometa era esplèndid i esfereïdor alhora. El Toro en deia l'Espasa Roja perquè li semblava una espasa, amb la fulla encara al roig de la forja. Si l'Arya aclucava els ulls també podia veure l'espasa, però a ella no li semblava una espasa nova, era la Gel, la gran espasa del seu pare, tota d'acer valyrià ondulant, i el vermell era la sang de Lord Eddard a la fulla després que Ser Ilyn, el Justícia del Rei, li tallés el cap. En Yoren no l'havia deixat mirar, però a ella igualment li semblava que el cometa era com hauria quedat la Gel, després.

Quan es va adormir finalment, va somiar en casa seva. El camí Reial passava a prop d'Hivèrnia camí del Mur, i en Yoren li havia promès

deixar-la allà sense que ningú s'assabentés que havia viatjat amb ells. Es moria de ganes de tornar a veure la seva mare, i en Robb, en Bran, en Rickon... però era en Jon Neu el que més enyorava. Li hauria agradat poder passar primer pel Mur, abans d'anar a Hivèrnia, perquè en Jon li acarones els cabells i li digués «germaneta». Ella li diria «T'he trobat a faltar» i ell també ho diria alhora, com sempre deien les coses quan estaven junts. Això li hauria agradat. Això li hauria agradat més que res al món.